

“মৰমৰ সন্তানসকল – দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা, এইটো অভ্যাসৰ দ্বাৰাহে তোমালোক পুণ্য আত্মা হ'ব পাৰিবা”

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো এটা জ্ঞানৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকল সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকা?

***উত্তৰ :-** তোমালোকে জ্ঞান পাইছা যে এই নাটকখন বহুত ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) ভাবে ৰচি থোৱা আছে, ইয়াত প্ৰতি গৰাকী ভাৱৰীয়াৰ অবিদ্যাত্মক ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। সেই কাৰণে তোমালোক সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকা।

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো এটা ক'লা পিতাৰহে আছে অন্য কাৰো নাই?

***উত্তৰ :-** দেহী-অভিমানী কৰি তোলাৰ ক'লা পিতাৰ আছে কিয়নো তেওঁ নিজেই সদায় দেহী, চুপ্ৰিম (পৰম)। এইটো ক'লা কোনো মনুষ্যই আহৰণ কৰিব নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক সন্তানসকল অৰ্থাৎ আত্মাসকলৰ প্ৰতি পিতাই বহি বুজায়। নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে নহয় জানো। পিতাই সন্তানসকলক বুজাইছে - প্ৰথমতে এইটো অভ্যাস কৰা যে মই আত্মাহে, শৰীৰ নহয়। যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভাবিবা তেতিয়াহে পৰমপিতাক স্মৰণ কৰিবা। নিজকে আত্মা বুলি নুবুজিলে নিশ্চয় লৌকিক সম্বন্ধীয়, ধান্দা আদি স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। সেয়েহে প্ৰথমতে এইটো অভ্যাস হ'ব লাগে যে মই আত্মা তেতিয়া আত্মিক পিতাৰ স্মৃতি থাকিব। পিতাই এইটো শিক্ষা দিয়ে যে নিজকে দেহ বুলি নাভাবিবা। এই জ্ঞান পিতাই গোটেই কল্পত এবাৰহে দিয়ে। পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত এই বুজনি পাবা। নিজকে আত্মা বুলি বুজিলে পিতাৰ স্মৃতিও আহিব। আধাকল্প তোমালোকে নিজকে দেহ বুলি ভাবিলা। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মা, মইও আত্মাই হওঁ। কিন্তু চুপ্ৰিম (পৰম) হওঁ। মই আত্মাই হওঁ সেয়েহে মোৰ কোনো দেহ স্মৃতিলৈ নাহে। এই দাদাতো শৰীৰধাৰী হয়। সেই পিতা হৈছে নিৰাকাৰ। এই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো সাকাৰী হৈ গ'ল। শিৱবাবাৰ আচল নামেই হ'ল শিৱ। তেৱোঁ আত্মাই হয় মাত্ৰ তেওঁ সকলোতকৈ উচ্চ অৰ্থাৎ চুপ্ৰিম (পৰম) আত্মা, কেৱল এই সময়তহে আহি এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। তেওঁ কেতিয়াও দেহ-অভিমানী হ'ব নোৱাৰে। সাকাৰী মনুষ্য দেহ-অভিমানী হয়, তেওঁতো হয়েই নিৰাকাৰ। তেওঁ আহি এইটো অভ্যাস কৰাব লাগে। তেওঁ কয় - তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। মই আত্মা, আত্মা - এইটো পাঠ বহি পঢ়া। মই আত্মা শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ। সকলো কথাৰে অভ্যাস লাগে নহয় জানো। পিতাই কোনো নতুন কথা নুবুজায়। তোমালোকে যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি দৃঢ়ভাৱে বুজিবা তেতিয়া পিতাও দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত থাকিব। দেহ-অভিমান থাকিলে পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰিবা। আধাকল্প তোমালোকৰ দেহৰ অহংকাৰ থাকে। এতিয়া তোমালোকক শিকোঁ যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। সত্যযুগত এনেকৈ কোনেও নিশ্চিকায় যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। শৰীৰৰতো নাম থাকেই। নহ'লে এজনে আনজনক কেনেকৈ মাতিব। ইয়াত তোমালোকে পিতাৰ পৰা যি উত্তৰাধিকাৰ পাইছা সেই প্ৰাণকই তাত পোৱাগৈ। বাকীতো নামেৰেই মাতিব। কৃষ্ণও শৰীৰৰ নাম নহয় জানো। নাম নহ'লেতো একো কাম নচলে। এনেকুৱা নহয় যে তাত এনেকৈ ক'ব - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তাততো আত্মা-অভিমানী হৈয়ে থাকে। এইটো অভ্যাস তোমালোকক এতিয়া কৰোৱা হয় কিয়নো পাপ বহুত বৃদ্ধি হৈছে। লাহে-লাহে অলপ-অলপকৈ পাপ বৃদ্ধি হৈ-হৈ এতিয়া সম্পূৰ্ণ পাপ আত্মা হৈ গৈছে। আধাকল্পৰ বাবে যি কৰিলা সেয়া নাশো হৈ যাব। লাহে-লাহে কম হৈ যাব। সত্যযুগত তোমালোক সতোগ্ৰহণ হোৱা, ত্ৰেতাতে সতোগ্ৰহণ হৈ যোৱা। উত্তৰাধিকাৰ এতিয়া পোৱা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এই দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা পিতাই এতিয়া

দিয়ে। সত্যযুগত এই শিক্ষা নোপোৱা। নিজৰ-নিজৰ নাম অনুসৰিয়ে চলে। ইয়াত তোমালোক প্ৰত্যেকেই স্মৰণৰ শক্তিৰ দ্বাৰা পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে। সত্যযুগত এই শিক্ষাৰ দৰকাৰেই নাই। এই শিক্ষা তোমালোকে তালৈ লৈও নোযোৱা। তালৈ এই জ্ঞান নতুবা যোগ কোনোটোৱে লৈ নোযোৱা। তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৰন এতিয়াই হ'ব লাগে। আকৌ লাহে-লাহে কলা কম হৈ যায়। যেনেকৈ চন্দ্ৰমাৰ ক'লা কমি-কমি আঁচ এডালহে থাকেগৈ। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত মূৰ্ছিত নহ'বা। কিবা নুবুজিলে সোধা।

প্ৰথমতেতো এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰা যে মই আত্মা। তোমালোক আত্মাই এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। প্ৰথমে সতোপ্ৰধান আছিল। আকৌ দিনে-প্ৰতিদিনে ক'লা কম হৈ যায়। মই আত্মা - এইটো দৃঢ় নোহোৱাৰ বাবেই তোমালোকে পিতাক পাহৰি যোৱা। প্ৰথম মূল কথা এইটোৱেই। আত্মা-অভিমানী হ'লে পিতা স্মৃতিলৈ আহিব তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰো স্মৃতিলৈ আহিব। প্ৰাপ্তি স্মৃতিত থাকিলে পবিত্ৰও হৈ থাকিব। দৈৱীগুণো থাকিব। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো সন্মুখত আছে নহয় জানো। এইখন হৈছে গডলি ইউনিভাৰচিটি (ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়)। ভগৱানে পঢ়ায়। দেহী-অভিমানীও তেৱেঁই কৰি তুলিব পাৰে আন কোনেও এইটো কলা নাজানেই। এজন পিতাইহে শিকায়। এই দাদাইও পুৰুষাৰ্থ কৰে। পিতাইতো কেতিয়াও শৰীৰ নলয়েই যাৰ বাবে তেওঁ দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। তেওঁ কেৱল এই সময়তে তোমালোকক দেহী-অভিমানী কৰি তুলিবলৈ আহে। এইটো কথিত আছে যে যাৰ মূৰত দায়িত্বৰ বোজা, তেওঁ কেনেকৈ টোপনি যাব...। অতি বেছি ধান্দা আদি থাকিলে আজৰিয়ে নাথাকে আৰু যাৰ আজৰি আছে তেওঁ পিতাৰ ওচৰলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ আহে। কিছুমান নতুনো আহে। এইটো বুজে যে জ্ঞানতো বহুত ভাল। গীতাতো এই বাক্যটি আছে - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। গতিকে পিতাই এয়া বুজায়। পিতাই কাকো দোষ নিদিয়ে। এয়াতো জানে যে তোমালোক পাৰনৰ পৰা পতিত হ'বই লাগিব আৰু মই আহি পতিতৰ পৰা পাৰন কৰিবই লাগিব। এয়া হৈছে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা, ইয়াত কাকো নিন্দা কৰাৰ কথা নাই। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান ভালকৈ বুজিছা আন কোনেওতো ঈশ্বৰক নাজানেই সেইবাবে গৰাকী বিহীন নাস্তিক বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান বুদ্ধিমান কৰি তোলে। শিক্ষকৰ ৰূপত শিক্ষা দিয়ে। কেনেকৈ এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ চলি থাকে, এই শিক্ষা পালে তোমালোকো শুধৰণী হৈ যোৱা। ভাৰত যি শিৱালয় আছিল সেয়া এতিয়া বেষ্যলয় নহয় জানো। ইয়াত গ্লানিৰ কথাই নাই। এয়া হৈছে খেল, যাৰ বিষয়ে পিতাই বুজায়। তোমালোক দেৱতাৰ পৰা অসুৰ কেনেকৈ হ'লা, এনেকৈ নকয় যে কিয় হ'লা? পিতা আহিছেই সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিবলৈ আৰু সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে এই জ্ঞান দিয়ে। মনুষ্যইহে জানিব নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে জানি পুনৰ দেৱতা হোৱাগৈ। এই পঢ়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ বাবে, যি পিতাইহে বহি পঢ়ায়। ইয়াততো সকলো মনুষ্যই হয়। দেৱতাতো এই সৃষ্টিত আহিব নোৱাৰে যি শিক্ষক হৈ পঢ়াব। পঢ়াওতা পিতাক চোৱা কেনেকৈ পঢ়াবলৈ আহে। গায়নো আছে - পৰমপিতা পৰমাত্মাই কিবা ৰথ লয়, এইটো পুৰাকৈ নিলিখে যে কোনখন ৰথ লয়। ত্ৰিমূৰ্তিৰ ৰহস্যও কোনেও বুজি নাপায়। পৰমপিতা অৰ্থাৎ পৰম আত্মা। তেওঁ যি হয় নিজৰ তেনেকুৱা পৰিচয়ে নিদিব জানো। অহংকাৰৰ কথা নাই। নুবুজাৰ বাবে কয় - এওঁৰ অহংকাৰ আছে। এই ব্ৰহ্মাইতো নিজক পৰমাত্মা বুলি নকয়। এয়াতো বিচাৰ বুদ্ধিৰ কথা, এয়াতো হৈছে পিতাৰ মহাবাক্য - সকলো আত্মাৰ পিতা এজনে। এওঁক দাদা বুলি কোৱা হয়। এওঁ ভাগ্যশালী ৰথ নহয় জানো। নামো ব্ৰহ্মা ৰখা হৈছে কিয়নো ব্ৰাহ্মণ লাগে। আদি দেৱ হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। প্ৰজাৰ পিতা হয়, এতিয়া প্ৰজা কোন? প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা শৰীৰধাৰী হয় গতিকে তুলি ল'লে। সন্তানসকলক শিৱবাবাই বুজায় - মই তুলি নলওঁ। তোমালোক সকলো আত্মা সদায় মোৰ সন্তান হোৱাই। মই তোমালোকক সন্তান কৰি নলওঁ। মইতো তোমালোক

আত্মাসকলৰ অনাদি পিতা হওঁ। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায় তথাপিও কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোকে গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ সন্ম্যাস কৰা। বুদ্ধিৰে জানা যে এই সৃষ্টিৰ পৰা সকলো উভতি যাব। এনেকুৱা নহয়, সন্ম্যাস কৰি জংঘললৈ যাব লাগে। গোটেই সৃষ্টিৰ সন্ম্যাস কৰি আমি নিজৰ ঘৰলৈ গুছি যাম, গতিকে এজন পিতাৰ বাহিৰে আন একো বস্তুৰে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। 60 বছৰ আয়ুস পূৰা হ'লে তেতিয়া বাণীৰ সিপাৰে বানপ্ৰস্থলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই বানপ্ৰস্থৰ কথা হ'ল এতিয়াৰ। ভক্তি মার্গততো বানপ্ৰস্থৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। বানপ্ৰস্থৰ অৰ্থই শুনাব নোৱাৰে। মূলবতনক বাণীৰ সিপাৰে বুলি কোৱা হ'ব। তাত সকলো আত্মাই নিবাস কৰে গতিকে সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা, সকলোৱে ঘৰলৈ যাব লাগে।

শাস্ত্ৰত দেখুৱায় যে আত্মা হৈছে ভ্ৰুকুটিৰ মাজত জিলিকি থকা তৰা। কিছুমানে ভাবে আত্মা আঙুলী আকাৰৰ। আঙুলী আকাৰকে স্মৰণ কৰি থাকে। তৰাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব? পূজা কেনেকৈ কৰিব? গতিকে পিতাই বুজায় - তোমালোক যেতিয়া দেহ-অভিমানত আহা তেতিয়া পূজাৰী হৈ যোৱা। ভক্তিৰ সময় আৰম্ভ হ'লে তাক ভক্তি কল্ট (মাৰ্গ, পন্থা) বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান কল্ট হৈছে বেলেগ। জ্ঞান আৰু ভক্তি একেলগে হ'ব নোৱাৰে। দিন আৰু ৰাতি একেলগে হ'ব নোৱাৰে। দিন সুখক আৰু ৰাতি দুখ অৰ্থাৎ ভক্তিক কোৱা হয়। এনেকৈ কোৱা হয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু তাৰ পিছত ৰাতি। গতিকে প্ৰজা আৰু ব্ৰহ্মা দুয়ো একেলগে নাথাকিব জানো। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি ব্ৰাহ্মণসকলেই আধাকল্প সুখ ভোগ কৰো আকৌ আধাকল্প দুখ। এয়া বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। এয়াও জানা যে সকলোৱে পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে তথাপিও পিতাই নিজে বুজাই থাকে যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা আৰু মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হৈ যাবা। এইটো বাৰ্তা সকলোলৈকে পঠিয়াব লাগে। সেৱা কৰিব লাগে। যিয়ে সেৱাই নকৰে তেওঁ ফুল হ'ব নোৱাৰে। বাগৱান (বাগিচাৰ মালিক) বাগিচালৈ আহিলে তেওঁক ফুলহে সন্মুখত লাগে, যিসকল সেৱাধাৰী হয়, বহুতৰে কল্যাণ কৰে। যাৰ দেহ-অভিমান আছে তেওঁ নিজেও বুজিব যে মইতো ফুল নহয়। বাবাৰ সন্মুখততো ভাল-ভাল ফুল বহি আছে। গতিকে পিতাৰ দৃষ্টি তেওঁলোকলৈ যাব। নৃত্যও ভাল হ'ব। (নৃত্য কৰা কন্যাৰ উদাহৰণ) স্কুলতো শিক্ষকে জানে নহয় যে কোন 1 নম্বৰৰ, 2 নম্বৰ, 3 নম্বৰত আছে। পিতাৰো এটেনশ্বন সেৱা কৰোঁতাসকলৰ ফালেই যাব। অন্তৰতো তেওঁলোকেই স্থান পায়। ডিচচাৰ্ভিচ (অহিত) কৰাসকলে জানো অন্তৰত স্থান পাব! পিতাই প্ৰথম মুখ্য কথা বুজায় - নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা তেতিয়াহে পিতা স্মৃতিত থাকিব। দেহ-অভিমান থাকিলে পিতা স্মৃতিত নাথাকিব। লৌকিক সম্বন্ধীয়ৰ ফালে, ধাণ্ডা আদিৰ ফালে বুদ্ধি যাব। দেহ-অভিমানেই হৈ থাকিলে পাৰলৌকিক পিতাহে স্মৃতিলৈ আহিব। পিতাকতো বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজা - ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। একান্ত অৱস্থা লাগে। 7 দিনীয়া ভট্টীৰ পাঠ্যক্ৰম বহুত কঠিন। কাৰো স্মৃতি যাতে নাহে। কাকো চিঠিও লিখিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ এই ভট্টী আৰম্ভণিতে আছিল। ইয়াতেতো সকলোকে ৰাখিব নোৱাৰে গতিকে কোৱা হয় - ঘৰত থাকি অভ্যাস কৰা। ভক্ত লোকসকলেও ভক্তিৰ বাবে বেলেগ কোঠালী সাজি লয়। কোঠাৰ ভিতৰত বহি মালা জপে, গতিকে এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাতো একান্তৰ প্ৰয়োজন। এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত কোনো কথা কোৱাৰো প্ৰয়োজন নাই। এই স্মৰণৰ অভ্যাসৰ বাবে আজৰি সময় লাগে।

তোমালোকে জানা যে লৌকিক পিতা হৈছে হৃদৰ ৰচয়িতা, এওঁ হৈছে বেহদৰ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো হৈছে বেহদৰ। সন্তানসকলক তুলি লয়। শিৱবাবাই তুলি নলয়। তেওঁৰতো সদায় সন্তান হয়েই। তোমালোকে ক'বা - আমি শিৱবাবাৰ অনাদি সন্তান হয়েই। ব্ৰহ্মাই তোমালোকক তুলি লৈছে। প্ৰতিটো কথা ভালদৰে বুজিব লাগে। পিতাই নিতৌ সন্তানসকলক বুজায়, কয় যে বাবা স্মৃতিত নাথাকে। পিতাই কয় - ইয়াৰ বাবে অলপ সময় উলিয়াব লাগে। কিছুমান

এনেকুৱা আছে যে মুঠেই সময় দিব নোৱাৰে। বুদ্ধিত বহুত কাম থাকে। তেনেস্থলত স্মৃতিৰ যাত্ৰা কেনেকৈ হ'ব। পিতাই বুজায় - মূল কথাই হৈছে - নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাবন হৈ যাব। মই আত্মা, শিৱবাবাৰ সন্তান - এয়া মনমনাভৱ নহ'ল জানো। ইয়াৰ বাবে যত্ন কৰিব লাগে। আশীৰ্বাদৰ কথা নহয়। এয়াতো হৈছে পঢ়া ইয়াত কৃপা বা আশীৰ্বাদ নচলে। মই কেতিয়াবা তোমালোকৰ ওপৰত হাত ৰাখো জানো! তোমালোকে জানা যে বেহুদৰ পিতাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। অমৰ ভৱ, আয়ুসমান ভৱ..... ইয়াতে সকলো আহি যায়। তোমালোকে পুৰা আয়ুস পোৱা। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। এই উত্তৰাধিকাৰ কোনো সাধু সন্ত আদিয়ে দিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে কয় পুত্ৰবান ভৱ... তেতিয়া মনুষ্যই ভাবে তেওঁৰ কৃপাতে সন্তান হ'ল। যাৰ সন্তান নহয় তেওঁলোক গৈ তেওঁলোকৰ শিষ্য হ'বগৈ। জ্ঞানতো এবাৰেই পোৱা যায়। এয়া হ'ল অব্যভিচাৰী জ্ঞান, যাৰ আধাকল্প ধৰি প্ৰালন্ধ চলে। তাৰ পিছত হৈছে অজ্ঞান। ভক্তিক অজ্ঞান বুলি কোৱা হয়। প্ৰতিটো কথা কিমান ভাল দৰে বুজোৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা সেয়েহে বুদ্ধিৰে সকলো সন্ম্যাস কৰি এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। একান্তত বহি অভ্যাস কৰিব লাগে - মই আত্মা.. মই আত্মা।
- (2) সেৱাধাৰী ফুল হ'ব লাগে। দেহ-অভিমানৰ বশীভূত হৈ এনেকুৱা কোনো কাম কৰিব নালাগে যাৰ ফলত ডিচচাৰ্ভিচ (অহিত) হৈ যায়। বহুতৰ কল্যাণৰ নিমিত্ত হ'ব লাগে। স্মৰণৰ বাবে অলপ সময় অৱশ্যে উলিয়াব লাগে।

***বৰদান:-** পবিত্ৰতাৰ বৰদানক নিজৰ সংস্কাৰ কৰি পবিত্ৰ জীৱন গঢ়ি তোলাঁতা পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হোৱা

কিছুমান সন্তানে পবিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়, ইয়াৰ পৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে বৰদাতা পিতাৰ পৰা জন্মৰ বৰদান লোৱা নাই। বৰদানত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়। সকলো ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ জন্মৰ প্ৰথম বৰদান হ'ল “পবিত্ৰ হোৱা, যোগী হোৱা” যেনেকৈ জন্মৰ সংস্কাৰ বহুত দৃঢ় হয় তেনেকৈ পবিত্ৰতা ব্ৰাহ্মণৰ জন্মৰ আদি সংস্কাৰ, নিজৰ সংস্কাৰ হয়। এইটো স্মৃতিৰে পবিত্ৰ জীৱন গঢ়ি তোলা। পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হোৱা।

***শ্লোগান:-** ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) সেইজন যাৰ সেৱাৰ শুদ্ধ ভাৱনা আছে।

ওঁম্ শান্তি!!
